

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

Călin Georgescu este membru al Clubului de la Roma Internațional și o personalitate atașată sincer conceptului dezvoltării durabile. Fost consilier și secretar general în Ministerul Mediului și fost reprezentant al Programului Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP), este actualul președinte al Clubului de la Roma pentru Europa, Centrul European de Cercetare, cu sediul în Germania (ERC). Călin Georgescu a coordonat „asamblarea” – pentru Guvernul României – a Strategiei Naționale pentru Dezvoltare Durabilă (SNDD) în anii 1999 și 2008. Este autorul volumului *Pe ntru un ideal comun*

(2012) și coautor la

România 2020

(1998),

Reprofesionalizarea României

(2008),

Șansa României – oamenii

(2009),

R

omânia post-criză

(2010) și

România după criză

,

Reprofesionalizarea

(2010).

Numele domniei sale a fost vehiculat, în diverse momente critice, pentru poziția de prim-ministru al Guvernului României. Este o personalitate „intermitent” vizibilă a grupului de tehnocrați din umbră, care consideră că au soluții pentru noi toți.

Revăzându-l în urmă cu câteva săptămâni într-o emisiune de televiziune și având convingerea fermă că prosperitatea țării o pot aduce doar tehnocrații, i-am solicitat un interviu, pentru a analiza strategia domniei sale pentru progresul României, de fapt pentru a clarifica/detalia unele din ideile, intențiile și direcțiile prezumptiv pozitive pe care le-a inclus în [Proiect](#)

[ul de țară](#)

– România.

IM: Domnule Călin Georgescu, pentru început o întrebare pentru „liniștea“ generației noastre: care sunt diferențele/ asemănările dintre „societatea multilateral dezvoltată“ și „societatea dezvoltată durabil“?

CG: „Societatea multilateral dezvoltată“ era proiectul utopic al industrializării de tip comunist bazat pe teroare, dezrădăcinarea populației din mediul rural însoțită de „sistematizarea satelor“, lucrări faraonice, (Canalul Dunăre-Marea Neagră, Casa Poporului etc.), dezvoltarea nesustenabilă a petrochimiei, siderurgiei și a „industrii, cu pivotul ei – industria constructoare de mașini“. Comuniștii au construit o economie de tip extractiv folosindu-se de o forță de muncă înrobită și de creditul cămătăresc, obținut de la instituțiile financiare internaționale (FMI, Banca Mondială). Desigur, economia comunistă nu era chiar un morman de fiare, cum s-a spus după 1990 – dar nu aceasta este problema. Atât comunismul cât și continuarea lui de după decembrie 1989 – capitalismul neoliberal, experimentat în forme sălbatice în România post-comunistă, sunt sisteme bazate pe înrobirea persoanei umane și a naturii. Omul și natura au fost transformate în simple „resurse“ menite să fie exploatate până la epuizare, iar profitul realizat s-a concentrat la vârf (statul nomenclaturist – în comunism, elita corporatist-financiară – în economia neoliberală, adică economia de azi din România). De aici, dezastrul ecologic și dramele umane care însoțesc ambele sisteme. De fapt, este vorba de un balaur cu două capete. Spre deosebire de aceste false proiecte, economia civică pe care o propune proiectul meu de țară presupune o adevărată revoluție a sustenabilității. Aceasta presupune să gândim în termenii Vieții și ai Adevărului. Revoluția bolșevică și revoluția neoliberală a globalismului sunt inginerii sociale și economice în care omul și natura sunt simple instrumente exploatate în vederea unui scop exterior lor. Revoluția sustenabilității este complet diferită. Cuvântul „revoluție“ revine la vechiul lui sens de „revolutio“, de restaurare a unei condiții de care omenirea s-a îndepărtat în mod nesăbuit. Sustenabilitatea, dezvoltarea durabilă, concep Pământul ca pe o planetă vie. Omul și natura se află împreună, într-o comunitate a vieții căreia nu i se poate aplica logica utilitarismului. Omul nu poate exista nici în afara, nici împotriva naturii.

IM: Pentru a ne focaliza pe conceptul aplicabil secolului XXI, spuneți-mi, vă rog, care sunt indicatorii dezvoltării durabile?

CG: Societatea umană este parte din Marea Economie a naturii – și nu invers. Economia modernă a transformat însă natura în „capital natural” și a supus-o legilor economiei globale. Potrivit acestei logici instrumentale, natura poate și trebuie să fie monetarizată, ca oricare altă „resursă”. Economia comunistă de ieri și cea neoliberală de astăzi explică totul în termenii mașinii, care nu are altă valoare decât cea utilitară. De pildă, agricultura și silvicultura sunt tratate ca niște... exploatări miniere. Solul și pădurea trebuie stoarse până la ultima picătură! Despre ce vorbim aici? Evident, de niște economii ale morții. Dezvoltarea durabilă este însă un proces viu, ea readuce economia la izvoarele vieții. Întreaga viață de pe pământ depinde de energia solară. Dezvoltarea durabilă este dependentă de sistemele vii ale planetei. Doar organismele vii sunt capabile să capteze energia solară, să o convertească și să o concentreze în forme diverse și folositoare. Așadar, dezvoltarea durabilă se bazează pe sustenabilitatea sistemelor vii, inclusiv microorganismele, insectele, plantele, animalele și oamenii. Dacă ar dispărea albinele, s-ar sfârși viața pe Pământ. Vechiul sistem economic s-a dovedit eficient în a exploata energia înmagazinată în sol, apă, aer, plante, animale și oameni („forța de muncă”). Totul era evaluat în funcție de „valoarea prezentă”, nicidecum în funcție de valoarea lăsată moștenire generațiilor viitoare. Dezvoltarea durabilă reduce la minimum procesele extractive, distructive și pune accentul pe procesele de regenerare și restaurare a vieții.

IM: Cum vedeți anulat decalajul de productivitate dintre România și celelalte țări dezvoltate, în lipsa unor investiții masive, constante și neîmpovărătoare?

CG: În primul rând, trebuie precizat ce înțelegem prin „productivitate”. Marile corporații sunt foarte productive când e vorba de a extrage bogăția din resurse pentru a-și maximiza profiturile. De pildă, multinaționalele sunt foarte eficiente în a tăia pădurile. Când au pătruns în România, prima lor grijă a fost să-i înarmeze pe români cu drujbe în lupta contra buștenilor. „Flexibilizarea pieței muncii”, un indicator al productivității neoliberale, se realizează prin creșterea șomajului și prin scăderea veniturilor majorității populației. „Reducerea costurilor”, altă marotă a sistemului economic actual, presupune costuri externalizate (adică aruncate în cărca altora), precum cheltuielile de combatere a poluării rezultate în urma unor procese de producție specifice. Cu cât România devine mai mult o colonie neoliberală, cu atât crește „eficiența” distrugerii patrimoniului natural și a înrobirii forței de muncă. Pe noi, cetățenii României, nu ar trebui să ne preocupe cum să eficientizăm un sistem care înrobește natura și persoana umană. Scopul nostru este să fim oameni demni, nu sclavi. Trebuie să construim un sistem economic în care proprietatea productivă să fie larg răspândită. Când românii vor depinde de propria lor muncă, atunci când vor deveni proprietarii bogăției pe care o crează, abia atunci vor avea o economie cu adevărat productivă. Proprietatea productivă este, în România, o noțiune lipsită de conținut,

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

așadar nu putem discuta de un decalaj. În zadar investim în România, atâta timp cât statul român nu asigură comunităților, începând cu comunitatea cea mai mică, familia, accesul la proprietatea productivă și la mijloacele prin care și-o pot spori, mijloace precum educația permanentă, credite ieftine și piețe cu adevărat libere. Iar aici, problema este una singură: statul. Statul, în România, este captiv, el nu mai există. S-a privatizat, prin urmare s-a rupt de social, de cei amărâți. În România, asistăm astăzi la o descalificare a marilor concepte care au format civilizația – unul dintre ele fiind statul.

IM: Ce înțelegeți prin proprietate productivă, prin capitalism „la firul ierbii“?

CG: Marea problemă a sistemului capitalist, ca și a celui comunist, este opoziția dintre capital și muncă. Ambele sisteme favorizează concentrarea capitalului într-o singură mână (statul comunist) sau în câteva mâini (marile corporații), cum se întâmplă astăzi în țară. Este un fapt dovedit: concentrarea proprietății este însoțită de concentrarea puterii și de distrugerea democrației, atât politice, cât și economice. Acumulând o putere enormă, deținătorii capitalului și mijloacelor de muncă, statul comunist și marile corporații (oligarhii din capitalismul de tip post-sovietic) au exploatat după bunul plac „forța de muncă“. Această situație a creat enorme dezechilibre care s-au răsfrânt în mod negativ asupra economiei și, în final, asupra întregii societăți. [Economia civică](#) pe care o propun rezolvă în mod eficient opoziția dintre muncă și capital. Proiectul meu de țară subliniază importanța răspândirii largi a proprietății, în contrast cu permanenta ei concentrare din capitalism și socialism. În economia civică pe care o propun, cea mai mare parte dintre lucrători urmează să redevină proprietarii capitalului pe care-l crează. Astfel, la sat, țăranul va fi din nou stăpân. Având propriile unelte și propriul pământ, acces neîngrădit la piața liberă, unde își poate fructifica produsele muncii sale, țăranul român va reface legătura cu pământul. Trebuie precizat că economia civică este în primul rând o economie de proximitate. În cadrul ei, proprietatea productivă țărănească include nu numai uneltele, ci și natura locală – solul, apa, aerul, animalele – pe care țăranul proprietar le pune în lucrare în limitele firii. Nu vreau să ascundem adevărul. Mulți oameni din zona rurală au tăiat pădurile care li s-au retrocedat. Lipsiți de proprietate productivă timp de decenii, în acești oameni s-au dezvoltat instincte de robi și apucături de slugă hoată care se teme de ziua de mâine. Nu este vina lor, ci a unui întreg sistem social și economic distructiv. Mulți sunt sclavii societății pentru că le-a fost implantată în subconștient teama zilei de mâine. Rezultatul muncii lor nu a produs plusvaloare – nici materială, nici a conștiinței.

IM: Economia civică este cumva un alt nume pentru economia socială? Ce șanse ar avea în România o astfel de economie?

CG: Economia civică nu trebuie confundată cu „economia socială“. Aceasta din urmă nu-i decât un appendice caritativ al sistemului neoliberal – o formulă politic corectă de aducere în atenție a minorităților (etnice, religioase etc.). Cât despre șansele de izbândă ale economiei civice, pot spune că ele depind în primul rând de voința noastră de a fi din nou stăpâni în casa noastră. Țara trebuie să redevină a noastră, pentru asta trebuie să luptăm.

IM: Există țări care aplică modelul „economiei civice“?

CG: Sigur că există! Să menționăm însă că economia civică ține mai mult de morală și de o viziune comunitară asupra vieții și abia apoi de știință. Economia nu este o extensie a tehnologiei, ci o prelungire firească a vieții în comunitate. Vedem, de aceea, materializări ale ei în special în țările Europei nordice, dar și în Europa Centrală. România însăși are în acest sens, în perioada intrebelică a lui Ion Mihalache și Virgil Madgearu, un glorios trecut. În zilele noastre, Germania face mari eforturi în direcția unei economii civice.

IM: Cât de gravă este... sărăcia națională? Dar sărăcia globală?

CG: Peste 45% dintre români trăiesc sub pragul sărăciei. Aceasta este consecința directă a aplicării modelului neoliberal extractiv, pe care toți politicienii români l-au susținut în mod necondiționat. Și stânga, și dreapta din România au greșit enorm preluând politica neoliberală de jaf și distrugere premeditată. Și-au dat mâna când a fost vorba să-i lipsească pe români de autonomia economică și de demnitate. Neoliberalismul se comportă peste tot la fel, el este modelul economic care a dus omenirea în criză și tot el o menține în această criză de sistem.

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

Fiecare al patrulea om spune „mi-e frică” și fiecare al patrulea om spune „mi-e foame”. În lume, niciodată inegalitatea nu a fost mai mare ca acum. Primii cei mai bogați 85 de oameni din lume dețin o avere echivalentă cu cea a celor mai săraci 3,5 miliarde – adică o jumătate dintre locuitorii planetei. Modelul economiei civice este singurul capabil să sature foamea fără să vândă sufletul, să genereze bogăție fără să creeze conflicte sociale.

IM: Oare nu vă contraziceți când susțineți – în unele intervenții – dezvoltarea micilor fermieri, vizavi de prevederea din SNDD care propune „Reducerea gradului de fragmentare a suprafeței agricole și stimularea concentrării fermelor de mici dimensiuni”?

CG. Eu susțin în primul rând gospodăria țărănească. Pentru mine, „micul fermier” înseamnă țăranul care are o proprietate productivă. Nu vreau să transform acest țăran în capitalistul neoliberal care întreține o relație extractivă cu pământul. Nici nu vreau să-l masific, așa cum au făcut comuniștii, transformând comunitatea tradițională a satului într-un colhoz, o entitate artificială creată prin măsuri represive. Neoliberalismul, ca și marxismul, consideră că țăranul este un obstacol în calea „progresului”. Țăranul, dacă vrea să prospere, trebuie să rămână țăran și nu să se transforme în altceva – adică în muncitor agricol, „antreprenor”, funcționar etc. Neoliberalismul vrea să supună satul românesc „revoluției pieței libere”, care este doar un eufemism pentru vinderea terenurilor agricole către străini și monopolul exercitat de fermele comerciale de tip agribusiness. Satul românesc nu are nevoie de altă ideologie – iar neoliberalismul este în primul rând o ideologie –, ci de apă potabilă, canalizare, infrastructură rutieră, îngrijire medicală și educație. Cu alte cuvinte, are nevoie de o prosperitate rurală durabilă. Această prosperitate este imposibil de realizat când gospodăriile țărănești rămân izolate una de alta și sunt angrenate într-o luptă cruntă pentru supraviețuire individuală. Țăranii trebuie să reînvete să conlucreze pe baza ajutorului reciproc tradițional. Acest lucru nu este atât de greu de realizat. Individualismul s-a născut la oraș, nu la sat. Spiritul de conlucrare, și nu competiția acerbă sunt valorile tradiționale țărănești. Acest spirit nu a renăscut până acum întrucât clasa politică a avut tot interesul să mențină în săracie și dezbinare satul românesc. Proiectul meu de țară creează un cadru favorabil cooperării tradiționale între săteni. Această cooperare va duce la organizarea unei economii rurale în rețea care va include diverse forme asociative, cum ar fi de pildă cooperativele de distribuție a produselor agricole. Când dispune de unelte și capital, gospodăria țărănească este mult mai eficientă decât marea fermă de tip industrial. Iar pe baza asocierii voluntare, [agricultura țărănească](#) poate practica cu succes activități pe scară mai largă. În România este loc suficient și pentru marea agricultură cerealieră. Bursa europeană a grâului trebuie să revină la Brăila! Reindustrializăm țara, dar nu în mod haotic, „multilateral”, cum au făcut comuniștii, ci pornind de la prioritatea dezvoltării agriculturii țărănești. În 2020, când omenirea se va confrunta cu o teribilă criză a hranei,

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

România ar putea vinde hrană sănătoasă nu pe valută, ci pe lingouri de aur.

IM: Cât de sustenabilă este „coeziunea socială“ într-o țară segregată de incultură, egoism și prejudecăți?

CG. Coeziunea socială a fost distrusă cu bună știință, după un plan bine pus la punct, de subminare a identității naționale, de deculturalizare și relativizare a valorilor morale și spirituale. Dacă vom anihila acest plan diabolic, coeziunea socială se va reface rapid. Dezbinarea nu este ceva ce ține de firea noastră, de fibra neamului românesc, ea a fost impusă prin inginerie socială, atât sub comuniști, cât și sub neoliberali.

IM: Cum poate să devină România „un exemplu european de utilizare și de conservare rațională a resurselor“ când ea a fost, dimpotrivă, cel puțin până azi, un tărâm al ilegalităților, al retrocedărilor și defrișărilor abuzive de păduri, vânzări trucate de zone bogate în resurse subterane, transferuri ilicite de proprietăți etc?

CG: Acest lucru se va realiza atunci când vom stârpi hoția, iar hoții nu vor fi doar băgați în pușcărie, ci li se vor confisca averile ilicite. Cu banii astfel recuperați, vom putea recapitaliza băncile populare, ale căror strategii investiționale nu vor urmări doar eficiența economică, ci și tiparele etice. Când oligarhii noștri se vor converti, de voie sau de nevoie, în milionari virtuoși, folosindu-și banii și pentru propășirea țării. Când, prin întoarcerea la izvoarele vieții și ale adevărului, prin prosperitatea dobândită în baza răspândirii largi a proprietății, poporul român va simți din nou vibrația veșniciei lui.

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

IM: Nu cred că există în lume vreo societate care să nu-și propună „asigurarea bunăstării și satisfacției personale“ a membrilor ei. Puține reușesc, însă. Cum au reușit cei care au... reușit?

CG: Asigurarea durabilă a bunăstării și a satisfacției personale a oamenilor a existat doar acolo unde proprietatea productivă a fost larg răspândită. Societățile în care bogăția s-a acumulat la vârf au degenerat în despotisme. Majoritatea americanilor visează să-și deschidă propria afacere, nicidecum să lucreze într-o mare corporație. Românii echivalează SUA cu imperiul corporatist, uitând sau neștiind că America profundă continuă tradiția „republicii micilor proprietari“ a președintelui Thomas Jefferson. Până în 1950, chiar și centralizata Franța a avut o economie formată din mici firme și ateliere. Regiunile Toscana și Emilia-Romagna din Italia sau regiunea Mondragon din Spania cunosc o prosperitate peste media Uniunii Europene datorită faptului că practică un model de economie civică. În privința metodelor de distribuire a proprietății productive, nu trebuie să inventăm roata. Există multe exemple de succes în lume pe care România le-ar putea urma, desigur, adaptate la condițiile noastre.

IM: China respectă conceptul dezvoltării durabile?

CG: China dorește doar supremația mondială prin exploatarea la sânge a capitalului natural și uman și prin imitarea modelului consumist. Asta va aduce deservicii imense întregii omeniri în viitorul apropiat. Nimic nu este mai diferit de conceptul de dezvoltare durabilă decât actualul model chinezesc, care vrea să împace două tipare politice și economice aparent incompatibile: centralismul comunist și eficiența capitalistă. Rezultatul este o țară cu un aer irespirabil în orașele cu care se mândrește, o țară în care plantele sunt fecundate cu pipeta pentru că i-au murit albinele... Dacă albinele sunt un simbol al sănătății naturale durabile, populațiile văzute doar ca roiuri ascultătoare și productive nu sunt, cu siguranță.

IM: Care este explicația succesului țărilor emergente, care înregistrează creșteri economice constante, spectaculoase?

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

CG: Eticheta de „emergente” aplicată unor țări care vin tare din spate, investind mai puțin în știință și mai mult în tehnologie, imitând, fie că li se potrivește, fie că nu, exemplul de societate consumistă și de economie extractivă al Occidentului, este înșelătoare. „Emergența” presupune, și în fizică, și în biologie, de unde vine conceptul, ieșirea, prin dezvoltare, dintr-un mediu și lansarea în altul, nou. Or, pentru noi, într-adevăr superioară față de paradigma creșterii nu este decât aceea a sustenabilității, în cadrul căreia „creșterea” nu vizează aspectele cantitative, PIB-ul și cifrele referitoare la indici economici, cât un nivel de bunăstare atins fără a forța prezentul și fără a periclita viitorul – o prosperitate organică, naturală, pe care mă tem că a doua jumătate a secolului al XX-lea a aruncat-o, cu nedisimulat dispreț, în lada, neconsumistă, a istoriei. Dacă doriți explicații pentru emergența modelului extractiv, priviți spre trecut; dacă doriți emergența modelului sustenabil, scrutați viitorul!

IM: Faceți, pe bună dreptate, referire la mediul național de afaceri. Ce i se oferă mediului de afaceri, în afară de sloganuri și aprecieri simbolice?

CG: Umilință! Dacă ești întreprinzător și zeci ori sute de oameni depind de tine, iar statul nu face altceva decât să-ți pună piedici legislative, administrative și fiscale, cum altfel poți interpreta asta decât ca indiferență și dispreț pentru actul tău uman și patriotic? Din fiecare leu câștigat, 80 de bani trebuie plătiți la stat ca taxe și impozite. Iar acești bani produși prin munca ta nu se văd nicăieri! Mediului de afaceri nu i se oferă nimic bun, și este o minune să vezi firme românești care, prin eforturi uriașe, se mențin pe piață lucrând corect.

IM: Cum poate fi făcută „evaluarea și corectarea performanței efective a autorităților locale” când totul se subordonează politicului?

CG: În 25 de ani, eu am văzut, cu foarte puține excepții, doar promovarea malignă a incompetenței la nivel local. Politicul a fost promovat cu atâta obstinație încât a dezumanizat societatea și ne-a scos din rădăcini, generând doar sărăcie, lipsă de încredere și hoție

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

generalizată. Politicul se instalează la putere cu un singur scop: deturnarea banului public. Acesta a fost „exemplul“ dat societății.

IM: Dați-mi, vă rog, 2-3 măsuri concrete prin care se poate, pe termen scurt, stimula inițiativa la nivel local.

CG: Necesarul de hrană este asigurat de producția locală, meșteșugurile care pot acoperi nevoile locale trebuie sprijinite primele, iar investiția în [educație](#) , adică în vocația copilului o consider o prioritate absolută.

IM: Propuneți crearea unui Fond Suveran, destinat românilor. Nu credeți că va fi la fel de ușor de „deturnat“ pe considerente... politice?

CG: Dacă ai un conducător de glie nu se va întâmpla așa ceva.

IM: La capitolul „Ce propunem“, faceți apel la „conlucrare și dăruire“ pentru renașterea micilor comunități. Nu cred că este suficient. Micile comunități au nevoie, la fel ca orice alt grup, mai mare sau mai mic, de... finanțarea propriilor proiecte. De unde bani?

CG: Economia de proximitate nu are nevoie în primul rând de mulți bani, ci mai degrabă de moralitate. Pe de altă parte, banii se găsesc la hoții din politică, ale căror averi trebuie confiscate. Nu sunt bani pentru că se fură, dacă nu se va mai fura, vor fi bani.

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

IM: Propuneți, foarte corect, în SNDD, „un sistem economic și social mai echitabil, mai moral și mai stabil“. Cum îl implementăm?

CG: Prin puterea exemplului! Nimic nu este mai mobilizator decât exemplul personal, singurul care face diferența între demagog și liderul adevărat, între conducătorul cunoscut și zeflemisit și cel recunoscut și urmat.

IM: Dacă ar fi să ne precizați trei pași de bază pentru a schimba situația actuală și a determina un salt calitativ semnificativ pentru dezvoltarea României, care ar fi aceștia?

CG: Disciplină, ordine și cuvinte puține.

IM: În situațiile de criză globală, care este „rețeta“ națională... anti-colaps?

CG: Vocația, dublată de muncă asiduă și de încurajarea spiritului antreprenorial. Principalul izvor al libertății noastre este larga răspândire a proprietății. Fiecare copil al acestei țări, inclusiv cel dintr-o familie nevoiașă, trebuie să fie încredințat că odată ajuns la maturitate va avea pământul lui, afacerea lui și că i se vor recunoaște invențiile și inovațiile. Că meritul personal, și nu apartenența la un grup de tip politic sau infracțional îi va asigura reușita în viață. Și că nu va avea multe șanse singur, pentru că, vorba poetului, „puterea se adună din toți micii împreună“. Muncă și unire, acestea sunt condițiile propășirii.

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

IM: Care ar fi principiul unificator pentru a asigura o dezvoltare sustenabilă a societății românești?

CG: Convingerea că azi e mai bine ca ieri și că mâine va fi mai bine ca azi.

IM: Și o întrebare de final, mai... ușoară: ne pot aduce apropiatele alegeri prezidențiale „schimbarea la față a României“?

CG: Da, dacă vom lua atitudine și-i vom face să priceapă și pe conducătorii noștri că sunt acolo unde sunt pentru că noi i-am trimis și că am făcut-o ca să ne slujească și nu ca să le fie lor bine.

IM: Domnule Călin Georgescu, vă mulțumesc pentru amabilitatea cu care ați răspuns întrebărilor – destul de numeroase – pe care le-am avut. Sincer să fiu, aș mai avea multe alte aspecte/ subiecte să vă propun pentru analiză, dar, poate, vom continua discuția în alt context, după alegerile din noiembrie. Vă mulțumesc și vă doresc mult succes în activitatea dumneavoastră... globală.

CG: Vă mulțumesc pentru invitația de a răspunde întrebărilor și vă doresc numai bine.

Scris de Ion Maris

Vineri, 31 Octombrie 2014 19:46 - Ultima actualizare Vineri, 31 Octombrie 2014 20:04

AUTOR: Ion Mariș

www.sighet-online.ro